

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného XY,
státní příslušnost: Egypt,
t. č. zajištěn v XY

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2021, čj.: KRPA-165135-10/ČJ-2021-000022-MIG,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 26. 6. 2021 zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaná“) ze dne 26. 6. 2021, čj.: KRPA-165135-10/ČJ-2021-000022-MIG, za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, a to nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31 – 59; dále jen „dublinké nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalované namítl nepřezkoumatelnost ze tří důvodů. V první řadě spatřuje nepřezkoumatelnost v důsledku porušení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť ve výroku, ani ve výrokové části napadeného rozhodnutí není uvedeno, podle kterého ustanovení došlo ke stanovení délky zajištění žalobce. Dle žalobce je povinnou náležitostí rozhodnutí o zajištění nejen uvedení právního ustanovení, podle kterého je cizinec zajišťován, ale také podle kterého je stanovena délka zajištění. Toto ustanovení pak dle žalobce není uvedeno ani v samotném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v souvislosti s touto námitkou odkázal na odbornou literaturu a judikaturu Nejvyššího správního soudu – NSS – konkrétně usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 8 As 141/2012-57.
3. Dále žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že napadené rozhodnutí žalované obsahuje nesprávné poučení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kdy toto ustanovení již neexistuje, neboť bylo zrušeno Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/17 ze dne 27. 11. 2018 (N 189/91 SbNU 329; 16/2019 Sb.).
4. V poslední námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná se v něm vůbec nezabývá skutečností, že žalobce je ve věku blízkém zletilosti (19 let). V této souvislosti žalobce upozornil, že věk 18 let není z hlediska lidskoprávních institutů vždy chápán a vykládán jako pevná hranice (ve smyslu psychické) zletilosti. Dále žalobce odkázal na pojmy „*evolving capacities of a child*“ a „*vulnerable adults*“, podle kterých je nutno přihlížet k měnícím se schopnostem osoby s ohledem na její věk, resp. ke schopnostem osob, které sice dosáhly již věku 18 let, nicméně s ohledem na jejich schopnosti či situaci, v níž se nacházejí, jsou vystaveny zvýšenému riziku újmy (zranitelné osoby). Za takovou osobu by dle názoru žalobce šlo považovat i jeho. V této souvislosti žalobce dále odkázal na závěry Výboru OSN pro práva dítěte v Společném obecném komentáři č. 3 z roku 2017 a v Obecném komentáři č. 20 z roku 2016, z nichž vyplývají priority při zacházení s cizinci - dětmi, nebo osobami, které brzy dosáhnou věku 18 let (blíže viz v odůvodnění rozsudku níže) a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), konkrétně na rozsudek uvedeného soudu ve věci *Abdullahi Elmi a Aweys Abubakar proti Maltě*, stížnosti č. 25794/13 a 28151/13. Z uvedeného dle názoru žalobce vyplývá, že i v jeho věku necelých 19 let měla žalovaná zohlednit tento jeho věk a individuální potřeby a schopnosti žalobce, jakož i skutečnost, zda je rozumné a spravedlivé žalobce zajišťovat mezi dospělými osobami.
5. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná k žalobě ve svém vyjádření ze dne 16. 7. 2021 nejdříve uvedla, která konkrétní ustanovení a které konkrétní podmínky zákona o pobytu cizinců je nutno splnit pro zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K první námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná uvedla, že se při svém rozhodování neodchýlila od své diskrece a vycházela ze zjištěného skutkového stavu věci, který žalovaná ve vyjádření stručně zrekapitulovala. Má za to, že podmínky pro

postup podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly splněny a že jasně a dostatečně definovala, z kterých právních ustanovení vycházela Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, o jaký předmět řízení se jedná a jak bylo o něm rozhodnuto. Jednotlivé výrokové části jsou ve vzájemném souladu, a tudíž jsou přezkoumatelné.

7. Ke druhé námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná uvedla, že poučení podle již neplatného § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců bylo učiněno nad rámec poučovací povinnosti z důvodu chybného přepisu, kdy současně nemělo vliv na přezkoumatelnost a zákonnost vydaného rozhodnutí.
8. K poslední námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná uvedla, že není pochyb o tom, že žalobce je starší než 18 let, z podkladů pro rozhodnutí pak vyplynulo, že se cítí být zdrav. Z pobytové historie žalobce je evidentní, že se za pomoci převaděčů sám nelegálně dostal na území Itálie, Německa a Švédska a je starší 18 let, dále je plně orientován a dle názoru žalované jej nelze považovat za zranitelnou osobu ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), či evropských předpisů. Zajištění žalobce a jeho následné předání je tedy možné a zcela reálné s odkazem na čl. 18 odst. 1 písm. d) „dublinského nařízení“. Žalovaná dodala, že v daném případě postupovala v duchu společné azylové politiky EU.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
11. **Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.**
12. Podle § 68 odst. 2 správního řádu [v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
13. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
14. Podle § 129 odst. 3 citovaného zákona [n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72

hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

15. Podle § 129 odst. 4 téhož zákona [p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
16. Podle § 129 odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců (7) [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. (8) Policie je povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nebo byl průvoz cizince územím dokončen v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.
17. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.
18. Dle čl. 18 odst. 1 písm. d) dublinského nařízení je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
19. Čl. 24 odst. 4 věta první dublinského nařízení stanoví, že pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.

20. Podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení musí být zajištění co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.
21. K tomu ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení žalobních námitek relevantní skutečnosti. Žalobce se sám a bez osobních dokladů dostavil dne 26. 6. 2021 na místní oddělení Policie XY (dále jen „MOP XY“). Jelikož vzniklo podezření o oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, bylo policisty XY přivolána též cizinecká policie k součinnosti při ztotožnění a zjištění oprávněnosti pobytu žalobce. V rámci lustrace osoby žalobce bylo z databáze EURODAC zjištěno, že žalobce na území EU podal 4 žádosti o mezinárodní ochranu v různých členských státech: dne 20. 7. 2016 v Itálii (č. XY), dne 13. 2. 2019 v Německu (č. XY), a dne 12. 3. 2019 a 5. 10. 2020 ve Švédsku (č. XY a č. XY).
22. S žalobcem byl za účasti tlumočnicka do arabského jazyka sepsán protokol o podání vysvětlení dne 26. 6. 2021. Žalobce do tohoto protokolu uvedl své jméno a datum narození, 5. 7. 2002, je svobodný a pochází z Egyptu. Jeho rodiče zemřeli, ve vlasti má ještě dospělou sestru, která tam žije s manželem a dítětem, ale nemůžou se o žalobce starat. K dotazu správního orgánu uvedl, že svůj cestovní doklad nechal v Itálii ve škole, kam docházel, má však s sebou fotku pasu v mobilním telefonu. Mobilní telefon má ovšem rozbitý a nemůže to ukázat. K okolnostem svého příjezdu na území EU uvedl, že z Egypta jel do Itálie nelegální cestou, odvezli jej tam převaděči lodí přes moře. Neví, v jakém to bylo roce. V Itálii byl asi 4 nebo 5 let, poté odjel do Švédska, kam odjel vlakem a byl tam rok a 6 měsíců. Do ČR přijel asi před 6 – 7 dny ze Švédska vlakem, v ČR nemá žádné oprávnění k pobytu. Chtěl se zde usadit a vést normální život. Zatím to neudělal, ale chtěl by zde požádat o mezinárodní ochranu, i kdyby se již nemohl nikdy vrátit do vlasti. V Itálii zůstat nemohl kvůli problémům ve škole. O azyl žádal již ve Švédsku, kde mu žádost zamítli, v Itálii žádat ani nemohl, protože tam prý nic takového neexistuje. Žalobce dále uvedl, že se cítí být zdravý a s ničím se neléčí, na všechny ostatní, standardně žalovanou pokládané otázky při obdobných podáních vysvětlení, však již žalobce odpovídal záporně, zejména: není si vědom svého protiprávního jednání, v ČR nemá žádnou rodinu, osoby blízké, nebo o které pečuje, nemá zde zdravotní pojištění, nemá žádné peníze, ani adresu, žije na ulici, s nikým nesdílí společnou domácnost. Ve vlasti není riziko pro jeho život, ale jsou tam ekonomické problémy a nemá se kam vrátit, sestra mu nemůže pomoci, neboť její manžel může finančně zajistit pouze jí a dítě. Doplnění protokolu nežádal a vlastnoručně jej podepsal jako úplný a správný.

23. Žalovaná poté vydala dne 26. 6. 2021 napadené rozhodnutí, kterým rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů, neboť zde existovalo nebezpečí jeho útěku, a dále též nebylo možno využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kdy oba tyto závěry podrobně ve svém rozhodnutí odůvodnila. Soud pro stručnost na toto odůvodnění pouze odkazuje, neboť není předmětem žalobních námitek a tudíž ani předmětem tohoto řízení.
24. Soud na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Podstatou žaloby žalobce je tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě tvrdí, že v napadeném rozhodnutí chybí ve výroku ustanovení, podle kterého mu byla stanovena doba zajištění, dále chybí úvahy žalované ohledně věku žalobce a jeho vlivu na žalobcovi schopnosti, a napadené rozhodnutí je z pohledu žalobce též nesrozumitelné, neboť obsahuje poučení podle ustanovení, které již bylo zrušeno Ústavním soudem, a tedy již neexistuje, neplatí.
26. Poté, co se soud seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí, musí konstatovat, že napadené rozhodnutí skutečně ve výroku neobsahuje ustanovení, podle kterého byla žalobci stanovena konkrétní doba zajištění, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí úvahy žalované týkající se věku žalobce, a dále, že poučení naopak obsahuje odkaz na ustanovení, které již neexistuje. Předmětem posouzení soudu tak je, zda v prvních dvou případech bylo povinností žalované chybějící části na příslušných místech rozhodnutí uvést, a dále, zda poučení podle neexistujícího ustanovení zákona mělo nebo mohlo mít vliv na práva či povinnosti žalobce, a tudíž i na samotnou zákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Soud považuje za vhodné nejdříve připomenout, že soudy ve správním soudnictví opakovaně judikují, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny, čl. 5 Úmluvy, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). K tomu soud odkazuje na judikaturu NSS, zejména na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, a na rozsudek téhož soudu ze dne 13. 8. 2020, čj. 1 Azs 143/2020-48, z níž vyplývá, že zajištění musí především sledovat vymezený účel.
28. Žalobce v první žalobní námitce argumentuje nepřezkoumatelností výroku napadeného rozhodnutí, tedy té části rozhodnutí, která je jediná závazná a vyvolává právně relevantní následky, neboť neobsahuje konkrétní ustanovení, podle kterého byla stanovena doba zajištění.
29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k tomu na osmé straně ve druhém a třetím odstavci uvedla, že dobu zajištění stanovila dle čl. 28 dublinského nařízení, jehož podstatnou část též zrekapitulovala, a to tak, aby odpovídala době, po kterou je ČR povinna podat žádost o převzetí do příslušného členského státu EU. Soud nepominul, že na této straně napadeného rozhodnutí se nachází i několik nepřesností, např. žalovaná též citovala § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jako ustanovení, podle kterého byla stanovena doba zajištění, a dále, že jako příslušný členský stát k předání označila Francii, avšak soud po vyhodnocení celého kontextu napadeného rozhodnutí, jakož i obsahu správního spisu, dospěl k závěru,

že jde o zjevné chyby v psaní z důvodu přepisu některých částí rozhodnutí zřejmě v časové tísní, v níž je žalovaná povinna toto rozhodnutí vyhotovit. Je totiž zřejmé, že § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví maximální dobu zajištění *za účelem správního vyhoštění*, a tato doba se z logiky věci nemůže vztahovat na zajištění za účelem předání nebo převzetí do jiného členského státu EU. V každém případě však konkrétní ustanovení, podle kterého byla stanovena doba k zajištění, ve výroku napadeného rozhodnutí chybí a jde o pochybení na straně žalované pro porušení § 68 odst. 2 správního řádu.

30. Ustanovení § 129 odst. 7 stanoví, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Z dublinského nařízení pak vyplývá, že sice konkrétní doba, či konkrétní maximální doba zajištění cizince za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, není výslovně stanovena, avšak jeho čl. 28 odst. 3 stanoví lhůty pro jednotlivé úkony v rámci dublinského řízení (tj. jeden měsíc, dva týdny a šest týdnů). Nelze ovšem paušálně říci, že by ustanovení stanovilo maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet těchto tří lhůt pro jednotlivé fáze realizace předání, ale přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2019, čj. 8 Azs 244/2017-64).
31. Jak již soud uvedl, napadené rozhodnutí ani jedno z uvedených ustanovení ve výrokové části neobsahuje. Soud však současně konstatuje, že v daném případě nejde o pochybení takové intenzity, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. že by v důsledku tohoto pochybení bylo negativně zasaženo do právní sféry žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaná jednoznačně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, proč byl žalobce zajištěn, a to na základě prokázaného skutkového stavu, který žalobce nijak nerozporoval, a to na dobu, kterou žalobce nikdy nenamítal. V tomto odůvodnění pak žalovaná uváděla odkazy na ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož součástí je také odstavec 7, který stanoví dobu trvání zajištění, tj. dobu s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince, kterou lze v případě potřeby dále prodlužovat. Dále odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje též odkazy na ustanovení dublinského nařízení, konkrétně na čl. 28, v němž je upravena doba trvání zajištění a z něhož též vychází česká právní úprava. Žalovaná přitom téměř doslovně popsala znění tohoto ustanovení, z něhož je naprosto zřejmé, které lhůty musí správní orgány při provádění jednotlivých úkonů dodržet. Soud znovu podotýká, že žalobce délku zajištění nijak nenamítal. Obecně však k tomu lze uvést, že z uvedených ustanovení vyplývá, že stanovená doba zajištění 30 dnů nepřekročila dobu, po kterou lze cizince za účelem předání do jiné země EU zajistit, a tak ani v tomto nemohl být žalobce na svých právech zkrácen.
32. Soud sice nepominul judikaturu, na kterou žalobce v souvislosti s touto námitkou odkazoval (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS), které řešilo otázku, zda náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu musí být stanoveny výlučně ve výroku, nebo stačí, pokud jsou stanoveny ve výrokové části rozhodnutí (tj. části včetně záhlaví a návětí) a rozšířený senát se jednoznačně přiklonil ke druhé z uvedených možností. Rozšířený senát NSS přitom vycházel ze své dřívější judikatury, a to též vztahující se k předchozí právní úpravě správního řízení (správní řád z roku 1967), konkrétně z usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt

postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. (...) Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.“ Je tak evidentní, že žalobcem odkazovaná judikatura je vystavěna především na závěrech týkajících se oblasti správního trestání a zohledňuje též povahu takového řízení, jakož i procesní následky vydání rozhodnutí o správním deliktu (přestupku).

33. Naproti tomu v dané věci nejde o sankční řízení, ale o opatření na úseku migrační politiky státu a EU. V tomto ohledu tedy závěry týkající se vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu - tedy skutečností, pro které rozšířený senát považoval o to větší přísnost při vymezování skutečností ve výroku rozhodnutí - nejsou zcela přiléhavé, a je též potřeba připomenout, že doba zajištění cizince za účelem předání může být v limitech stanovených v § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení prodlužována; nejde tedy o otázku definitivně rozhodnutím vyřešenou. Samotné neuvedení konkrétního ustanovení, podle kterého byla stanovena doba zajištění cizince za účelem předání, ve výrokové části rozhodnutí, tak dle názoru soudu nezpůsobuje tak závažné následky, které jsou spojovány s povahou sankčních řízení. Taktéž nelze odhlédnout od toho, že žalovaná při vydávání rozhodnutí o zajištění cizinců musí postupovat v extrémně krátkých lhůtách, a to s ohledem na základní právo cizince – osobní svobodu – do kterého takové rozhodnutí zasahuje, byť soud zdůrazňuje, že i tak je nutno trvat na tom, aby žalovaná i v takto stanovených lhůtách dodržovala ustanovení zákona, která stanoví základní náležitosti rozhodnutí. Po zvážení všech těchto skutečností a na základě specifických okolností případu žalobce (zejména jeho migrační historii) soud dospěl k závěru, že trvání na zrušení napadeného rozhodnutí pouze z důvodu, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí nebylo uvedeno konkrétní ustanovení, podle kterého byla stanovena doba trvání zajištění, které však vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, by bylo přílišným formalismem. Ustanovení, podle kterého byla stanovena doba zajištění, vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (osmá strana), žalobce si tak musel být tohoto ustanovení vědom. Pokud žalobce tuto námitku uplatňuje bez dalšího, tj. aniž by například namítal též nepřiměřenost stanovené délky zajištění, soud jí hodnotí jako účelovou. Tato námitka je tak nedůvodná.
34. Za nedůvodnou shledal soud i námitku nepřezkoumatelnosti, pokud jde o hodnocení věku žalobce. Žalovaná nebyla dle názoru soudu povinna se výslovně zabývat věkem žalobce, tj. skutečností, že sice již dosáhl „úřední“ zletilosti, jeho věk je však blízký zletilosti. V průběhu podání vysvětlení žalobcem dne 26. 6. 2021 totiž nevyplývala žádná skutečnost ani indicie o tom, že by žalobce mohl být „zranitelnou osobou“ s ohledem na svůj věk, anebo že by jeho skutečné schopnosti neodpovídaly jeho věku zletilé osoby, a proto by s ním mělo být zacházeno jako s dítětem. Jak žalovaná správně ve vyjádření k žalobě

poznamenala, žalobce se sám dostal až do Evropy, nejdříve do Itálie převaděčskou lodí, poté do Německa, Švédska, kde postupně podával žádosti o mezinárodní ochranu, a nakonec do ČR. Ve všech zemích, které žalobce navštívil před vstupem na území ČR, podal žádosti o mezinárodní ochranu, přestože žalovaný tvrdil, že tomu tak bylo pouze v případě Švédska. Z jednání žalobce ani jinak nevyplývalo, že by byl bezbranný, či neschopen si obstarat své záležitosti a hájit své zájmy; dokázal se o sebe postarat a za sebe rozhodovat jak zde v ČR, kdy se sám dostavil na MOP XY, tak i v předchozích členských státech EU. Nic nenapovídá tomu, že by nebyl dostatečně orientován, a že by jeho práva mohla být vystavena většímu riziku újmy, než by tomu tak bylo u jiných – dospělých cizinců. Soud přitom připomíná, že v dané věci nikdy nevyvstal spor o věk žalobce, který by bylo potřeba ověřovat. Je-li tomu tak, správní orgán nemá povinnost vždy hodnotit věk cizince, pokud z výpovědi cizince nebo ze správního řízení nevyplývají skutečnosti, jež by takový postup odůvodňovaly, či naznačovaly. I tato námitka je tak nedůvodná a z pohledu soudu rovněž účelová.

35. Soud dále uznává, že poučení napadeného rozhodnutí žalované obsahuje na svém konci citaci § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který byl však již z účinností od 21. 1. 2019 zrušen nálezem Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, ze dne 27. 11. 2018 (N 189/91 SbNU 329; 16/2019 Sb.). Podle tohoto již neplatného ustanovení platilo, že *[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* V daném případě soud konstatuje, že jde o pochybení na straně žalované, avšak současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že toto pochybení se nijak nedotklo žalobcových práv (či povinností), neboť žalobce neuvedl, že by v přímém důsledku tohoto poučení učinil nějaké kroky, když ani žádné kroky k tomu, aby podmínky citovaného ustanovení nastaly, učinit nemohl, a tímto poučením byl pouze informován o tom, jak bude soud postupovat v případě, kdyby byl ze zajištění propuštěn dříve, než soud o žalobě meritorně rozhodne. I kdyby pak toto ustanovení bylo pořád platné a účinné, jeho podmínky nebyly naplněny, neboť žalobce dle dostupných informací soudu ze zajištění do vydání tohoto rozsudku propuštěn nebyl. Žalovaná pak ve vyjádření k žalobě uvedla, že toto poučení bylo učiněno pouze nad rámec a do napadeného rozhodnutí se dostalo chybným přepisem. Takového vysvětlení soud za daných okolností tohoto případu naprosto akceptuje, kdy přihlédl též k tomu, že žalovaná je povinna vyhotovovat rozhodnutí o zajištění cizinců v značné časové tísní, a proto není vyloučeno administrativní pochybení spočívající ve špatném přepisu (např. z předpřipravených šablon rozhodnutí pro typové případy, apod.). Podstatné však v této věci je, že k tomu, aby soud zrušil napadené rozhodnutí pro tuto vadu, by musely přistoupit i další okolnosti, v jejichž souhrnu by žalobce mohl být nesprávným poučením skutečně dotčen na svých právech nebo povinnostech. A to se v daném případě jednoznačně nestalo. I tato námitka je tak ve svém výsledku nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla, avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. července 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně